

jo meget delte. Men der er en Ting, som jeg egentlig ikke tror, Meningerne ere delte om, eller hvorom de i alt Fald ikke burde være delte, og det er den, at Religionsundervisningen mindst af alt egner sig til at benyttes som et Slags Skuespil, men det bliver den, naar de unge Seminarister skulle staa og tale med Børnene om disse Ting, og samtidig skulle staa og tænke paa, at der sidder en Lærer, som passer paa, paa hvad Maade de gøre det. Medens de tale med Børnene, ere de selv oppe til en Slags Eksamen, og de kunne ikke andet end tænke paa den Kritik, der vil komme. Men det er et Misbrug af Religionsundervisningen at benytte den paa den Maade, at den skal bruges til at vise Læreren, hvilken Færdighed Seminaristerne have i at tale med Børnene. Der er derfor et Mindretal i Udvalget, som har foreslaaet under Nr. 1, at Seminarieeleverne kun kunne være til Stede som Tilhørere ved den dogmatiske Undervisning, ved Lærebogsundervisningen. Vi have ikke villet forbynde, at de deltage i den bibelhistoriske Undervisning, skønt vi meget godt se, at den bibelhistoriske Undervisning tit kan glide over i den dogmatiske, men vi mene, at de, naar de behandle Bibelhistorien, maa kunne behandle den rent historisk, som man behandler anden Historie, og at de ikke behøve at tale med Børnene om de religiøse Sandheder paa en dogmatiserende Maade. Det er ogsaa noget, man har haft en Følelse af ved Seminarierne, i alt Fald ved nogle af dem. Af Beretningen fra Jællinge ser man, at Seminaristerne ikke have faaet Lov til at deltage i den egentlige Religionsundervisning, de have faaet Lov til at overvære den, men ikke til at deltage i den. Men efter den Opfattelse, der er i mange Kredse, maa man frygte for, at flere Seminarielærere ville sige som saa: Det er netop noget af det aller vigtigste, at de saa Ovelse i at tale med Børnene om disse Ting. Vi maa derfor frygte, at man flere Steder vil lægge en særlig Vægt netop paa den Side af Undervisningen, som vi betragte som fordærlig, og vi have derfor ment at maatte tage denne Forvaring. Det er ikke vor Mening, at vi i øvrigt ville blande os i, hvorledes Undervisningen ledes i Skolerne. Vi have heller ikke villet blande os i, hvorledes Religionsundervisningen ledes. Vi have kun villet forbynde, at de unge Mennesker kom til at staa og kludre med Børnene i et Jag som dette. Vi tro, at vi paa den Maade have værnet Børnene mod Misbrug, samtidig med, at vi alligevel have givet Seminaristerne tilstrækkelig Lejlighed til at faa den fornødne Uddannelse. De kunne gennem

Anstuellesundervisningen og gennem Sider af Danstundervisningen faa den fornødne Færdighed i at tale med Børnene og ved at høre paa en dygtig Lærers Religionsundervisning ville de ogsaa kunne lære, hvordan denne Undervisning rettest tages. Vi have endelig ogsaa ment, at vi ved dette Forslag fjernede de væsenligste Indvendinger mod Øvelseskolerne og gjorde det muligt, at de overhovedet kunne komme til Verden. Hvis man giver Seminaristerne Lov til at deltage i Religionsundervisningen, frygter jeg for, at man mange Steder vil faa vanskeligt ved at faa en Øvelseskole stillet paa Benene, for jeg tror, man vil betænke sig i høj Grad paa at faa sin Skole benyttet paa den Maade.

Forslaget under Nr. 2 og 3 gaar blot ud paa at tydeliggøre, at unge Mennesker under særlige Omstændigheder kunne optages i den øverste Klasse af et Seminarium uden at have gennemgaaet de to nederste, ligesom de allerede efter Forslaget kunne optages i den mellemste Klasse uden at have gennemgaaet den nederste. Forslaget under Nr. 4 forklarer nærmere et Udtryk, der er brugt i Forslaget, som det foreligger om, at Opgaverne skulle gives efter forudgaaende Samraad mellem Censorerne og Seminariets Lærere. Det er her bestemt, at det skal være efter et Samraad Dagen forud, for at Eksaminatorerne kunne have den fornødne Tid til at overveje Spørgsmaalene, saa de ikke i sidste Øjeblik, lige før Eksaminationen skal begynde, kunne blive overrumplede med Spørgsmaal, som de maaste ikke lige straks kunne finde den rette Form for at behandle. — De næste to Forslag, Nr. 5 og 6, er kun sproglige Rettelser i Overensstemmelse med, hvad der blev vedtaget ved 2den Behandling. — Nr. 7 er en Rettelse med Hensyn til Ordet „Lærertal“ i § 7. Det vil jo erindres fra 2den Behandling, at der der førtes en Diskussion om, hvorvidt Ministeriet skulde undersøge Lærerpersonalet eller blot Lærertallet ved Privatseminarierne. Det var Udvalgets Mening, at man ved de private Seminarier blot skulde sikre sig, at der var det fornødne Antal af Lærere, medens man i øvrigt ikke skulde undersøge disse Læreres Kvalifikationer, deres Dygtighed, deres Metode, deres Maade at eksaminere paa. Man skulde blot sikre sig, at der var det fornødne Antal, og for at tydeliggøre dette, har man stillet dette Forslag. Forslaget under Nr. 8 maa jeg omtale en lille Smule nærmere. Det var jo en af de vigtigste Anker mod Forslaget, som det vedtoges ved anden Behandling, at det for Fremtiden vilde være umuligt, at der kunde opstaa